

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/84/2017
Identifikačné číslo spisu:	7205228485
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7205228485.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. T., bytom Q., S., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Štefan Prevozňák s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kukučínova 23, IČO: 47 232 439, proti žalovanému J. Y., bytom Q., X., zastúpenému JUDr. Sergejom Romžom, advokátom, Košice, Hrnčiarska 5, o určenie zániku pohľadávky, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 39 C 110/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. mája 2016, sp. zn. 2 Co 108/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. mája 2016 sp. zn. 2 Co 108/2016 potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“) rozsudok Okresného súdu Košice II z 23. novembra 2015 č. k. 39 C 110/2005-279, ktorým zamietol žalobu žalobcu o určenie, že pohľadávka žalovaného proti J. T. (otcovi žalobcu) zo zmluvy o pôžičke zo dňa 6. marca 2003 (ďalej aj „zmluva o pôžičke“) v rozsahu zabezpečenom záložnou zmluvou zo dňa 6. marca 2003, uzavretou medzi účastníkmi, zanikla. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že z obsahu zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzavretej podľa ustanovenia § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka (čl. I, bod 1.) nepochybne vyplýva, že zmluva bola zriadená za účelom zabezpečenia pohľadávky záložného veriteľa (žalovaného) vo výške 390.000,- Sk. Žalobca ako záložca nebol účastníkom právnych úkonov (dodatkov č. 1 až 8), ktorými bol menený obsah zmluvy o pôžičke zo dňa 6. marca 2003, a preto záložné právo môže zabezpečovať pohľadávku žalovaného iba do výšky skutočne poskytnutej pôžičky podľa pôvodnej, nedoplnenej a nezmenenej zmluvy. Žalobca v spore mohol uspieť len za predpokladu preukázania skutočnosti, že dlžník J. T. uhradil celkom pôvodne skutočne poskytnutú pôžičku (s príslušenstvom). Túto skutočnosť podľa názoru súdu prvej inštancie nepreukázal a s týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Žalobca v celom konaní tvrdil, že na základe zmluvy o pôžičke veriteľ dlžníkovi (jeho otcovi) reálne odovzdal len sumu 300.000,- Sk a že suma

90.000,- Sk nikdy poskytnutá nebola a na tomto tvrdení zotrval i v odvolaní. Jeho tvrdenie je však v evidentnom rozpore s výsledkami konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 12 C 57/2007. V tomto súd prvej inštancie rozsudkom 12 C 57/2007-57 z 12. marca 2010 zaviazal dlžníka J. T. zaplatiť J. Y. - veriteľovi sumu 26.887,07 € s 9 % úrokmi z omeškania od 1. októbra 2004 do zaplattenia. Krajský súd v Bratislave, rozhodujúci o odvolaní dlžníka v rozsudku sp. zn. 2 Co 257/2011 z 27. februára 2013 po konštatovaní, že súd prvej inštancie „mal vykonaným dokazovaním preukázané písomné uzavretie zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobca bezúročne žalovanému požičal sumu vo výške 390.000,- Sk“ zdôraznil, že pokiaľ J. T. v priebehu prvostupňového, ale aj odvolacieho konania „namieta, že mu navrhovateľ v skutočnosti nikdy titulom pôžičky neposkytol sumu uvedenú v uzavretej zmluve o pôžičke a v dodatkoch k nej, bolo jeho povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie pravdivosti svojho tvrdenia, t. j. uniesť dôkazné bremeno“. Keďže dlžník vrátil požičanú sumu iba čiastočne a dôkazné bremeno neuniesol, Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti, okrem sumy 4.988,- €, v ktorej bola žaloba sčasti vzatá späť pre jej zaplattenie. Z vyššie uvedených záverov jednoznačne vyplýva, že súd nepochyboval o reálnom poskytnutí sumy 390.000,- Sk dlžníkovi tak, ako to vyplývalo z textu zmluvy o pôžičke. Vzhľadom na právoplatne rozsúdenú vec, súd upustil od ďalšieho dokazovania, ktoré navrhoval žalobca v prejednávanej veci, a to výsluchom svedkov, keďže odpadol dôvod riešiť ako predbežnú otázku, či bola alebo nebola a v akej výške zaplattená pôžička. V nadväznosti na uvedené odvolací súd tiež uviedol, že podľa zaužívanej súdnej praxe, pokiaľ už bola v občianskom právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako predbežnú, viazaný jej skorším posúdením. Platí pritom, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), je potrebné uzavrieť, že ak v skončenom súdnom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj nový nárok (neidentický) s predmetom skončeného konania odvodzuje, je súd v ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky týmto vyriešením viazaný. Podľa názoru odvolacieho súdu v preskúmvanej veci obdobne nemožno autonómne riešiť vzťah žalovaného a jeho dlžníka J. T., ale je nutné brať do úvahy závery Okresného súdu Bratislava I (v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave), ktoré sa pretavili do právoplatného súdneho rozhodnutia. Zásada právnej istoty je totiž integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces a popretie záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia v tomto konaní by znamenalo zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Ohľadom otázky skutočne požičanej sumy medzi dlžníkom a žalovaným tak nebolo možné odchyliť sa od východísk súdov v už právoplatne rozhodnutej veci. Odvolací súd preto konštatoval, že nepochybil súd prvej inštancie, ak v danom spore vychádzal vo vzťahu k výške skutočne požičanej sumy dlžníkovi z výsledkov konania sp. zn. 12 C 57/2007 o výške požičanej sumy 390.000,- Sk (12.945,63 €) a na tomto stanovisku by nič nemohla zmeniť ani výpoveď J. T.. Jeho nevypočutím súd prvej inštancie žalobcovi neodňal možnosť konať pred súdom (berúc do úvahy aj priebeh a dĺžku konania hodnotenú nepriaznivo aj Ústavným súdom Slovenskej republiky). V zmluve o pôžičke sa žalovaný a J. T. dohodli na vrátení požičanej sumy dňa 6. marca 2004, pričom pohľadávka veriteľa „z tejto zmluvy o pôžičke peňaží a jej príslušenstva sa zabezpečuje uzavretím záložnej zmluvy na nehnuteľnosť patriacu v celosti záložcovi I. T.“ - žalobcovi. Dlžník nesplnením povinnosti vrátiť istinu v lehote splatnosti sa dostal do omeškania a veriteľovi vznikol aj nárok na úroky z omeškania, zabezpečené tiež predmetnou zmluvou o zriadení záložného práva. Právo veriteľa na úroky pritom nespochybnil ani žalobca, pokiaľ na strane 4 odvolania tvrdil, že platby dlžníka spolu vo výške 4.988,- € slúžili na úhradu „fiktívnych úrokov z omeškania“. Takýto výklad žalobcu však neobstojí, keď Krajský súd v Bratislave o platby spolu vo výške 4.988,- € ponížil v rozsudku sp. zn. 2 Co 257/2011 istinu priznanú veriteľovi - žalovanému, v tejto časti rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 12. marca 2010 zrušil a konanie zastavil. Tieto platby tak celkom zrejme nemohli slúžiť na úhradu úrokov z omeškania vo vzťahu k pôvodnej zmluve o pôžičke, ale znižovala sa nimi istina vzniknutá aj neskôr poskytovanými pôžičkami. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s námietkou premĺčania vznesenou žalobcom vo vzťahu k neuhradenému príslušenstvu. Z obsahu vykonaného dokazovania nevyplýva, že dlžník vôbec nejaké úroky z omeškania veriteľovi uhradil, jeho platby spolu v sume 4.988,- € boli započítané oproti istine. Pre úspech v spore žalobca musel preukázať, že dlžník vrátil všetky finančné prostriedky zo zmluvy o pôžičke s príslušenstvom, čo sa mu však bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo, čo konštatoval aj súd prvej inštancie, a preto bolo nevyhnutné jeho rozsudok ako vecne správny potvrdiť. O trovách

odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 4 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 3 O. s. p.

2. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., t. j. postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), rozhodnutie je založené tiež na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). V bližších podrobnostiach namietal nedostatočne zistený skutkový stav (v dôsledku nevypočutia navrhovaného svedka), čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V nadväznosti na uvedené žalobca zopakoval, že suma 390.000,- Sk nebola žalovaným jeho dlžníkom podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 6. marca 2003 nikdy reálne odovzdaná, keď skutočná suma pôžičky 300.000,- Sk bola v zmluve navýšená o fiktívnu, veriteľom nikdy neposkytnutú, sumu 90.000,-Sk. Sumu 300.000,- Sk dlžník uhradil žalovanému postupnými splátkami, čím bola splatená reálne prevzatá suma pôžičky. Dlžník uhradil žalovanému popri sume 300.000,- Sk aj ďalšie sumy na fiktívne úroky resp. na nikdy neposkytnutú fiktívnu istinu, a to v tiesni z dôvodu, aby žalovaný nepokračoval v dražbe nehnuteľnosti žalobcu, čím však rozhodne nemienil uznať neexistujúcu pohľadávku v sume 90.000,- Sk. Za ďalšie žalobca namietal, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe akých predpisov hmotného a procesného práva dospel k záverom o skutočnej výške požičanej sumy dňa 6. marca 2003 žalovaným dlžníkom. Postupom súdov oboch inštancií bol žalobca zbavený možnosti produkovať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím došlo k porušeniu jeho procesných práv ako účastníka konania, ktorých dôsledok sa prejavil vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd tiež podľa presvedčenia žalobcu konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého mal obligatórne zopakovať alebo doplniť dokazovanie v tak na dokazovanie zložitej veci. Keďže takto nepostupoval, žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý proces zahŕňajúceho právo na verejné prerokovanie veci. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok tak odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Dovolanie bolo podané 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

5. V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O. s. p. nevyplyva.

6. Dovolanie žalobcu v danom prípade bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto

samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Žalobca vady zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania teda nevyplýva ani z uvedených hľadísk.

7. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

8. Žalobca odvolaciemu súdu vytýka, že mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nedostatočne zistil skutkový stav, dostatočne sa nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami žalobcu (nevykonan navrhované dokazovanie), odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu trpí vadami nepreskúmateľnosti, odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a napokon napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) v otázke posúdenia rozsahu, v ktorom platne vznikla zmluva o pôžičke.

9. K tej časti dovolania, v ktorej žalobca namieta nedostatočne/nesprávne zistený skutkový stav veci, nevykonanie navrhovaného dokazovania, nesprávnosť postupu súdov v procese dokazovania a hodnotenia jeho výsledkov, najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

10. V súvislosti so žalobcom namietanou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. možno vyvodiť, že odňatie možnosti konať pred súdom vidí aj v tom, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú založené na nedostatočných dôvodoch, sú nepresvedčivé, čím v podstate namieta aj nedostatok ich odôvodnenia. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V tejto ale odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej

dôležitosti pre súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré v potrebnom rozsahu vysvetlil. Tiež rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z rozhodnutia je celkom zrejímavý a zrozumiteľný záver súdu, prečo zamietol žalobu žalobcu o určenie, že pohľadávka žalovaného proti J. zo zmluvy o pôžičke v rozsahu zabezpečenom záložnou zmluvou zo dňa 6. marca 2003 uzavretou medzi účastníkmi zanikla; žalobca nepreukázal, že dlžník J. uhradil celkom skutočne poskytnutú pôžičku (s príslušenstvom).

11. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

12. Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd rozhodol bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie, v čom tiež videl odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), k predmetnému najvyšší súd uvádza, že podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.). Ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008 a zákona č. 388/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012, umožňoval odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O. s. p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Aj v prípadoch, v ktorých odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O. s. p.).

13. V danom prípade z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že odvolací súd o odvolaní žalobcu rozhodoval bez nariadenia ústneho pojednávania, pričom sa opieral o ustanovenie § 214 O. s. p. ods. 2 O. s. p., vzhľadom k tomu, že v tomto prípade nebola splnená žiadna z podmienok podľa § 214 ods. 1 O. s. p., za splnenia ktorých odvolacie pojednávanie treba nariadiť. Zo súdneho spisu je zrejmé, že pojednávanie dňa 12. mája 2016 bolo verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 156 ods. 3 O. s. p., na ktoré sa účastníci osobitne nepredvolávajú z dôvodu, že jeho miesto a čas sa uverejňujú na úradnej tabuli súdu, účastníci konania i verejnosť teda majú dostatočnú možnosť sa o ňom dozvedieť. Pokiaľ ide o verejné vyhlásenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. mája 2016, sp. zn. 2 Co 108/2016, jeho miesto a čas, ako to vyplýva zo súdneho spisu (č. l. 295), boli zverejnené na úradnej tabuli tohto súdu dňa 6. mája 2016, t. j. v lehote 6 dní pred jeho vyhlásením (12. mája 2016), pričom zákon vyžaduje len päťdňovú lehotu; žalobca sa o ňom teda mohol dozvedieť riadne. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že podmienky ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. boli dodržané. Vyhlásenie rozsudku je len verejné oboznámenie účastníkov a ostatných osôb s výsledkom rozhodovania, ku ktorému súd po preskúmaní veci dospel a v rámci ktorého už nie je priestor na to, aby účastníci prednášali svoje návrhy, námietky, a ani sa už nevykonáva dokazovanie, čo inými slovami znamená, že žiaden z účastníkov na verejnom vyhlásení rozsudku už nijakým spôsobom nemôže ovplyvniť to, ako súd v danej veci rozhodol, preto ani neprítomnosť na takomto verejnom vyhlásení nemôže byť účastníkom na ujmu. Preto postup odvolacieho súdu, ktorý odvolanie prejednal a vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, bol zákonný a žalobcovi nebola ani týmto postupom odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

14. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že napadnutý rozsudok má spočívať aj na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení

vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. účinný do 30. júna 2016), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

15. V dovolaní namietaná „iná vada“, ktorú však dovolateľ nekonkretizoval, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

16. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O. s. p.; v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.